

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **M. I.**, narozený dne X
t.č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2024, č. j. KRPA-188117-15/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 19. 6. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, úvahy žalovaného jsou obecné, šablonovité a vnitřně rozporné, nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce, není přezkoumatelně odůvodněna délka zajištění.
3. Žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost uložení mírnějšího opatření, než přistoupí k zajištění, argumentace žalovaného ohledně uložení zvláštních opatření není přesvědčivá, není dostatečně zdůvodněno, že by žalobce nespolečně pracoval s orgánem veřejné moci, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný dostatečně nezdůvodnil nezbytnost zajištění. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38 uvedl, že jediným důvodem pro zajištění nemůže být pouhá skutečnost, že z žalobcova jednání je zřejmý úmysl, že by mohl mařit výkon správního vyhoštění, toto rozhodnutí lze aplikovat i na posuzovaný případ. Žalovaný je tak povinen uvést konkrétní skutkové okolnosti, pro které mu nelze žádné ze zvláštních opatření uložit, nestačí pouhé konstatování některého z důvodů pro zajištění, žalovaný je povinen konkrétně odůvodnit, z čeho vyplývá obava, že se žalobce bude do budoucna chovat protiprávně. Jednání žalobce zajištění neodůvodňovalo, naopak byly dány důvody pro aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný v podstatě nevysvětluje, proč je nevyužil. Závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem, rozhodování nese znaky svévole, důvodem neuložení nemůže být skutečnost, že žalobce nemá nikde nahlášený pobyt, dle logiky žalovaného by žádné osobě, které bylo uloženo správní vyhoštění, nemohlo být toto zvláštní opatření uloženo, neboť u každé takové osoby absentuje hlášené místo pobytu. Žalobce přitom uvedl, že má zajištěné ubytování na X, přesnější adresu by později doplnil. Dle žalobce není absence místa hlášeného pobytu důvodem, pro který by nebylo možné toto zvláštní opatření uložit. Odůvodnění žalovaného o neuložení zvláštních opatření je pouze obecné, je v rozporu se správním spisem, ignoruje většinu žalobcem uváděných skutečností, z velké části odkazuje na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by tyto obavy byly blíže zdůvodněny.
4. Ve věcech zajištění nelze připustit paušalizované rozhodování, kdy napadené rozhodnutí je toho příkladem, důvodem zajištění je zde pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, žalobce však zde nepáchal žádnou protiprávní činnost, nebylo dostatečně prokázáno, že by žalobce uložené správní vyhoštění nerespektoval.
5. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobce při pobytové kontrole dne 7. 6. 2024 nepředložil žádný doklad

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

totožnosti či oprávnění k pobytu, lustrací bylo zjištěno, že na území ČR vstoupil dne 13. 5. 2022, dne 24. 5. 2022 požádal o mezinárodní ochranu, řízení bylo ukončeno dne 17. 2. 2023 zamítnutím žaloby krajským soudem, měl povinnost vycestovat z území do 30 dnů, tj. do 19. 3. 2023, to však neučinil, dne 18. 9. 2023 žalobce podal další žádost o mezinárodní ochranu, mezinárodní ochrana nebyla udělena, krajský soud rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024 nepřiznal žalobě odkladný účinek, žalobci byl vydán výjezdní příkaz platný od 3. 1. 2024 do 1. 2. 2024, žalobce však znovu nevycestoval, na území ČR setrval až do svého zajištění dne 7. 6. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, je zřejmé, že nehodlá území opustit, neboť jak sám sdělil, má dvě děti a staré rodiče, které musí zabezpečit.

7. Žalovaný dostatečně odůvodnil, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné k naplnění sledovaného cíle, a rovněž to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Nesouhlasil s žalobními námitkami, vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobce na území ČR opakovaně pobýval bez oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, a to až do doby svého zajištění dne 7. 6. 2024, po zhodnocení dosavadního pobytové historie žalobce je zřejmé, že by zvláštní opatření za účelem vycestování nerespektoval, mírnější opatření by nebyla účinná. Žalovaný dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
9. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že cizinec bude mařit případný výkon správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření (viz § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalobce svým protiprávním jednáním demonstroval neúctu a nevoli vycestovat z ČR, svým přístupem si sám zapříčinil stav nedůvěryhodnosti až do té míry, že žalovanému nezbylo nic jiného, než možnost aplikace zvláštních opatření vyloučit a přistoupit přímo k zajištění, a to z důvodu dosažení cíle ukončení nežádoucího neoprávněného pobytu žalobce na území. Volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a není důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění (objektivní složka). Poukázal na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016 č.j. 10 Azs 39/2016, u žalobce absentovala především objektivní složka, kdy uložení zvláštních opatření bylo v podstatě vyloučeno, žalovaný přitom vyjádřil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření za nemožné (subjektivní složka) a za neúčelné (objektivní složka).
10. K délce zajištění uvedl, že v rozhodnutí vyjádřil, proč přistoupil k délce zajištění 30 dnů, veškeré nezbytné úkony, které je třeba provést, uvedl ve svém rozhodnutí na stranách 4 – 5.
11. Nejedná se o paušalizované rozhodnutí, žalovaný vycházel ze své praxe, kdy obdobné případy jsou rozhodovány obdobným způsobem, tak tomu bylo i v případě žalobce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve lhůtě uvedeně ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.*
15. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
16. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7. 6. 2024 byl žalobce kontrolován a ztotožněn hlídkou Policie ČR, lustrací bylo zjištěno, že prochází azylovým systémem, ale žádost o mezinárodní ochranu mu byla zamítnuta, předložil cestovní doklad Uzbekistánu, kde bylo otištěno vstupní razítko do Polska ze dne 12. 5. 2022 a vylepený výjezdní příkaz platný od 3. 1. 2024 do 1. 2. 2024, vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, dále bylo zjištěno, že žalobce dne 13. 5. 2022 vstoupil na území ČR, kde dne 24. 5. 2022 požádal o mezinárodní ochranu, žádost byla Ministerstvem vnitra zamítnuta, krajský soud zamítl žalobu dne 17. 2. 2023, žalobce tak měl z území vycestovat do 19. 3. 2023, což neučinil, nadále se zdržoval na území ČR, dne 18. 9. 2023 podal další žádost o mezinárodní ochranu, která nebyla udělena, krajský soud rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024 neudělil žalobě odkladný účinek, žalobci byl vystaven výjezdní příkaz platný od 3. 1. 2024 do 1. 2. 2024, který nerespektoval, nadále setrval v ČR bez oprávnění k pobytu, a to až do 7. 6. 2024, kdy byl zajištěn, se žalobcem bylo dne 8. 6. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle závazného stanoviska ze dne 8. 6. 2024 vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné.

18. Při výslechu dne 8. 6. 2024 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 13. 5. 2022 přes Polsko z Ukrajiny, kde před tím deset měsíců pracoval, podal dvě žádosti o azyl, obě byly neúspěšné, je mu známo, že druhé řízení bylo ukončeno dne 8. 1. 2024, v době výjezdního příkazu nevystoupal, neboť má dvě děti a staré rodiče a potřebuje je zabezpečit, neměl na výběr, je si vědom svého neoprávněného pobytu a opakovaného porušování právních předpisů v ČR, v ČR ani v Uzbekistánu nevlastní žádný majetek, peníze má z brigád na stavbách, je zdravý, zdržuje se na adrese na X, přesnou adresu ale nezná, nemá dostatek financí na složení finanční záruky, ani stálou adresu, není ani osoba, která by za něj mohla finanční záruku složit. Nechce o svém zajištění nikoho vyrozumět, má se kam vrátit do Uzbekistánu, je ženatý, má dvě děti a rodiče, žijí v Uzbekistánu, na území ČR nemá žádné vazby. Není mu známa žádná překážka ve vystoupení, nic mu tam nehrozí, chtěl pouze nějakou šanci, aby mohl vydělat peníze pro svou rodinu.
19. V napadeném rozhodnutí ze dne 8. 6. 2024 žalovaný vyšel ze shora uvedeného skutkového stavu, shledal, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná, žalobce již měl možnost dobrovolně vystoupat z území ČR, což neučinil, je dospělý, soběstačný, schopný se o sebe postarat, na území ČR nemá rodinné příslušníky, majetek ani závazky, rodinu má v domovském státě. Byl si vědom svého neoprávněného pobytu a podmínek, za kterých zde může pobývat. Žalovaný se zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vystoupení dle § 123b odst. 1 písm. a) - d) zákona o pobytu cizinců, ohledně písm. a) vyšel z toho, že žalobce při podání vysvětlení uvedl, že v ČR pobývá v bytě na adrese v X, přesnou adresu však nezná, žalovaný shledal, že uložení tohoto opatření není možné, neboť žalobce nemá nikde povolený pobyt, nikde není evidován a vázán k ubytování, nemá v ČR žádný majetek, mohl by se vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví, že v ČR pobývá neoprávněně. Složení finanční záruky dle písm. b) nepovažoval za možné, neboť žalobce uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků a není ani žádná osoba, která by za něj mohla záruku složit. K opatřením ad c) a d) žalovaný uvedl, že žalobce nectí zákony ČR, jeho dobrovolné vystoupení nelze očekávat, neboť zde pobývá od 2. 2. 2024 vědomě neoprávněně. Shrnuje, že zvláštní opatření nelze uložit, bylo by to zcela neúčelné, neboť žalobce z území ČR a EU opakovaně dobrovolně nevystoupal, vědomě jedná v rozporu s platnými právními předpisy ČR a EU, v ČR se pohybuje neoprávněně a bez oprávnění zde vykonává i výdělečnou činnost na stavbách, je nebezpečí, že by opět nevystoupal a nadále by nerespektoval správní orgány ČR a porušoval právní předpisy. Žalobce přitom uvedl, že mu ve vystoupení nebrání žádné překážky, důvody, pro které setrval na území ČR, nemůžou omluvit jeho protiprávní jednání, kterého se přitom dopustil. Je nebezpečí, že by i nadále mohl ztěžovat výkon rozhodnutí a že by opětovně nerespektoval právní předpisy, žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 10 Azs 102/2016-56. Dobu trvání zajištění 30 dnů stanovil s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu návratového rozhodnutí, tedy i k době, která je nezbytná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné členské státy EU, kdy je nutné zabezpečit eskortu, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, tato doba zajištění je tak přiměřená. Zároveň existuje reálný předpoklad realizace vystoupení žalobce ve stanovené době trvání zajištění, kdy žalobce nemá žádné překážky ve vystoupení.

20. Soud předesílá, že v daném případě nebyl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění, jak je mylně uvedeno v žalobě. Důvodem zajištění žalobce bylo, že po ukončení řízení o mezinárodní ochraně nevycestoval ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu. Žalobní námitky vycházející z toho, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, je tak třeba považovat za irelevantní, v daném případě se vůbec neposuzuje existence nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Příslušná právní úprava ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, je doloženo obsahem správního spisu, žalobci byl po ukončení řízení o mezinárodní ochraně udělen výjezdní příkaz platný od 3. 1. 2024 do 1. 2. 2024 a žalobce se tudíž od 2. 2. 2024 zdržoval na území ČR neoprávněně. Tím je zároveň naplněna i druhá podmínka, tedy že žalobce nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu. Splnění těchto dvou podmínek žalobce v žalobě nijak nerozporoval.
22. Dále se soud zabýval splněním třetí podmínky dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
24. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon vycestování žalobce. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
25. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, přitom dospěl k závěru, že: „Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

26. Nejvyšší správní soud pak v usnesení ze dne 6. 4. 2022 č.j. 8 Azs 7/2022-25 uvedl, že judikatura týkající se uložení zvláštních opatření za účelem vycestování (tj. zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, anebo např. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012-40, ze dne 24. 2. 2022, č.j. 2 Azs 235/2021-54, ze dne 20. 2. 2019, č.j. 3 Azs 369/2017-42, či ze dne 20. 1. 2022, č.j. 10 Azs 388/2021-41) se uplatní též v případě důvodu zajištění dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
27. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ustanovení, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při výslechu žalobce. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul, že žalobce se opakovaně dopouštěl porušování zákona o pobytu cizinců, opakovaně nevycestoval, vykonával zde pracovní činnost bez oprávnění, zdržoval se v ČR vědomě bez platného oprávnění k pobytu, nectí zákony ČR a EU, v minulosti dvakrát neuspěl s žádostí o mezinárodní ochranu, přesto nevycestoval, ve vycestování přitom nemá žádné překážky, neplní zákonem uložené povinnosti a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, z opakovaného porušování právních předpisů dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, bydlí v X, ale nepamatuje si přesnou adresu, není k ní nijak vázán, v ČR nemá žádný majetek,

vědomě porušuje právní normy, je nebezpečí, že opakovaně nevycestuje, v ČR nemá žádné vazby, rodinu má v domovském státě, je zdravý a soběstačný. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.

28. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) pak žalovaný nevyšel z pouhé skutečnosti, že žalobce nemá nikde povolený resp. hlášený pobyt, ale vzal v úvahu rovněž to, že neuvedl ani přesnou adresu svého pobytu, k ubytování ho nic neváže, nemá na území ČR žádný majetek, mohl by se vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví, že v ČR pobývá neoprávněně. Žalobce je navíc osobou, která v ČR opakovaně porušuje právní předpisy, opakovaně nevycestoval, vykonával zde výdělečnou činnost bez povolení, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. I když tedy žalobce uvedl správnímu orgánu, že v X má zajištěné určité ubytování, převážily ostatní okolnosti ve svém souhrnu, při jejichž zvážení nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Z uvedených okolností nelze dovodit, že by žalobce dobrovolně spolupracoval za účelem realizace jeho vycestování.
29. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byla ohrožena realizace vycestování žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon vycestování.
30. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí. Žalovaný přitom podrobně popsal postup a kroky, které je nutné k realizaci vycestování učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (tj. zajištění letenky či zajištění průvozu a eskorty žalobce, komunikace s domovským státem, atd.). S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. realizace vycestování žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.

31. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti vycestování žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna. V žalobě nebyly prezentovány žádné konkrétní námitky, které by byly způsobilé uvedené závěry zpochybnit.
32. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 24. června 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.